USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **M. G.,** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2017, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2017, č. j. 19 Ad 24/2017 - 26,

takto:

I. Žalobcova žádost o ustanovení zástupce ze dne 6. března 2018 **se zamítá**.

II. Kasační stížnost **se odmítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v návětí označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti v návětí označenému rozhodnutí žalované. Věcně se jednalo o invalidní důchod.

[2] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být meritorně projednána. Dospěl přitom k závěru, že žalobce podal kasační stížnost pozdě.

[3] Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

[4] Protože stěžovateli byl napadený rozsudek doručen držitelem poštovní licence ve čtvrtek dne 19. října 2017, byl posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnost proti tomuto rozsudku čtvrtek 2. listopadu 2017 (srov. k tomu usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 25. září 2003, č. j. 5 Afs 13/2003 - 58, publikované pod č. 57/2004 Sb. NSS). Jelikož stěžovatel podal kasační stížnost až dne 6. března 2018, stalo se tak po uplynutí lhůty, jejíž zmeškání nelze prominout (§ 106 odst. 2 poslední věta s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) aplikovaného na základě § 120 s. ř. s. odmítl jako opožděnou.

[5] Žalobcovu žádost o ustanovení advokáta Nejvyšší správní soud zamítl, neboť dospěl k závěru, že návrh pro svou opožděnost zjevně nemůže být úspěšný, tudíž nejsou splněny podmínky požadované ustanovením § 35 odst. 9 ve spojení s § 36 odst. 3 s. ř. s. S ohledem na ekonomii řízení o tom Nejvyšší správní sodu nevydal samostatné usnesení, nýbrž vtělil svůj závěr do usnesení o odmítnutí kasační stížnosti.

[6] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu